

[Poul Schlüter:]

vise sig, at der i fællesmarkedet er forståelse for, at Danmark rejser ønske om visse særordninger for Færøerne og Grønland, fordi disse områder og deres befolkning er meget afhængige af stærkt begrænsede erhvervs-muligheder. Der er grund til at tro, at disse problemer kan løses tilfredsstillende, og vi må naturligvis lægge uhyre megen vægt på det.

Men både fordi det ser ud til, at der nu er indtruffet en afgørende vending i Englands forhandlinger, og fordi der er skabt klarhed omkring en række danske optagelsesbetin-gelser, nærmer sig det tidspunkt, hvor vi i Danmark må tage endelig stilling. Det skal vi ikke gøre i dag; men det er ikke sikkert, der kommer til at gå mange måneder, før det må ske. Denne endelige stilling må efter vor opfattelse tages både ud fra en økono-misk vurdering og ud fra en bredere politisk vurdering, men det sidste er på lang sigt vigtigere end det første.

Når økonomien skal bedømmes, må det være sådan for et lille land, der har et lille hjemmemarked, at ikke mindst et sådant lille land ser fordelene i at få etableret et stort markedsområde. Der er kun 5 million mennesker i Danmark, og det er svært lidt over for vilkårene for den store moderne industri med dens stadige nedsettelse af produktionsomkostningerne ved større produktion. Vi er et lille land, som heller ikke kan tillade sig protektionisme, for vi er for afhængige til, at den vil give os fordele. Vi har meget at vinde ved at få nedbrudt de store landes protektionistiske fæstninger. Hvis Europa havde været et frihandels-område igennem dette århundrede, ville det formentlig have haft den samme velstand som USA. Det er forbrugerne, som får fordel af det store marked, fordi man stiler mod at producere dér, hvor det kan gøres bedst og billigst.

Når man gør budgettet over økonomiske fordele og ulemper ved Danmarks indtræden op, kan man naturligvis strides om nogle millioner i regnestykket. Men jeg mener, det står fast, at hvis England og Norge går ind i fællesmarkedet, ville det være forbundet med store tab, om Danmark isoleret holdt sig udenfor. Det ville belaste vor velstand, det ville begrænse vore muligheder for øget fremgang; uden den øgede velstand, vi kan

få i det udvidede fællesmarked, brister grundlaget for at skabe de mange udgifts-krævende forbedringer, som vi alle ønsker i det danske samfund i de kommende år.

For den politiske bedømmelse spiller det nok for mange en stor rolle, hvorledes vi kan få løst jordspørgsmålet. Vi har et begrænset areal for en voksende befolkning. Alt tyder på, at vi kan få opretholdt den lovgivning, folketinget vedtog i 1959, og som fastlægger; at det er et vilkår for at erhverve fast ejen-dom i Danmark, at man har bopæl her eller i alt fald har haft det i en 5 års periode. Det vil sige, at udlændinge hverken kan købe byejeendom, landbrugsejeendom eller sommerbolig uden at bo fast i Danmark. Men selv om der bliver fri etableringsret, håber jeg, at man fortsat kan få anerkendt, at de enkelte lande i fællesmarkedet, som ønsker det, i deres lovgivning kan fastlægge, at det er en betingelse for at købe landbrug, at man forinden har været bosat og haft beskæftigelse som medarbejder i landbruget i det land, hvor man vil købe brug, og at man skal bo der, når man erhverver bruget. Vi må søge denne bestemmelse opretholdt eller i alt fald betinge os en passende overgangs-periode, hvor der kan ske en tilpasning af priserne på danske og udenlandske land-brugsejendomme, således at udlændinges til-skyndelse til at købe høs os bliver ringe, når der engang bliver ganske fri etablering. Jeg tror, at det vil vise sig at være en sjælden undtagelse, når vi efter en overgangs-periode når frem til, at udlændinge kan købe landbrug og bosætte sig her. Det viser også erfaringerne i fællesmarkedet i de år, som er gået.

Men der er et specielt problem om rekrea-tive arealer og sommerhuse, ikke om køb af dem, for det kan ikke finde sted efter 1959-loven, men om udlejning og erhvervsmæssig udnyttelse af sådanne boliger eller arealer. Vi har i forvejen et meget begrænset areal til et stigende behov for sommerhuse og rekreative arealer til os selv, også fordi vi ønsker en række samlede fredninger, der ikke mindst kan beskytte vore åbne kyst-strækninger. Problemet tror vi kan løses igennem en lov, der indfører en koncessions-ordning for erhvervsmæssig udlejning af sommerhuse eller sommerhuskolonier. Un-der hensyn til de sparsomme arealer, som er til rådighed for os, må det være linjen efter